

DE SCHAT LIGT IN JE EN IS ALTIJD AL JOUW SCHAT GEWEEST

Het leven is niets meer of minder dan een droom die we zelf gecreëerd hebben. Door te zien dat dit het geval is, stappen we onmiddellijk uit de identificatie met de hoofdpersoon in de droom. “We zijn allemaal schijnbaar uit de Eenheid verhuisd naar het persoonlijke niveau, maar we kunnen weer terug zonder er iets meer voor te hoeven doen dan te leren accepteren dat we nog steeds thuis zijn.”

TEKST JAN VAN DELDEN

Mijn leraar Wolter Keers was het die mij steeds weer wees op het Ene in ons gewaarzijn dat we al delen. Het kunnen accepteren dat mijn bestaan als persoon niet reëel is, en dat er dus ook geen anderen bestaan, heeft in mijn verhaal tijd nodig gehad. Uiteindelijk is het genade geweest om enerzijds te mogen inzien dat ik als onpersoonlijk gewaarzijn zelf de dromer en oorzaak van heel de droom van mijn bestaan als persoon ben en anderzijds te mogen leren om dat feit in de praktijk van het leven te integreren. Dat droomleven, met al die ogenschijnlijke ontmoetingen met anderen en zijn pijn- en doodsscript, kan doorbroken worden als de scheppende kracht in ons die de droom in zijn totaliteit heeft gecreëerd zichzelf weer opent en zich weer gaat richten op ons ‘al Eén zijn’ als liefdesbewustzijn.

Wakker worden

We zijn allemaal schijnbaar uit de Eenheid verhuisd naar het persoonlijke niveau, maar we kunnen weer terug zonder er iets meer voor te hoeven doen dan te leren accepteren dat we nog steeds thuis zijn. Als je het al thuis zijn totaal hebt aanvaard, kun je van daaruit kijken naar wat het in ons is dat de dualiteitsgedachte heeft gecreëerd en toen zijn aandacht aan de droomkracht in zichzelf heeft gegeven, waardoor we iets kleins en belichaamds lijken te zijn in een wereld vol anderen, op weg naar de dood. Door dit te corrigeren met het non-duale inzicht ‘dit hele droomgebeuren is nooit gebeurd’, wat je vergeving in de ware zin des woords zou kunnen noemen, ga je de hindernissen afbreken die je opgeworpen hebt tegen het terugvinden van de Liefde. Die hindernissen zijn de stemmen die je tussen jezelf als droompersonage en je innerlijke vredesstem hebt neergezet. Ogenschijnlijk heb je vele jaren doorgebracht met het luisteren naar die stemmen, die spreken over verleden en toekomst, maar nooit over dit eeuwige moment zelf. Daarom is het belangrijk om in elke schijnbare intermenselijke communicatie vast te houden aan het inzicht: ‘dit is niet echt, we zijn beiden niet hier, er gebeurt nooit echt wat er lijkt te gebeuren’. Dat maakt de genezing van ons als dromer mogelijk en zet het Liefde delen met jezelf en anderen in gang, wat de hoofdrolspeler en anderen ook doen of laten. De *Cursus in Wonderen* verwoordt dit als volgt: “*Er is helemaal niets gebeurd behalve dat jij jezelf in slaap hebt gebracht, en een droom hebt gedroomd waarin jij voor jezelf een vreemde was, en slechts een deel van iemand anders’ droom.*”

Je bent zelf de dromer van het verhaal

Dat aspect van onze eenheid dat niet is meegegaan in het dromen maken, maar dat ons tegelijkertijd nooit is afgevallen toen wij dat wel leken te doen, heeft geen stem die iets met woorden kan zeggen tegen ons. Maar het deelt wel liefdevol zijn stilheid, kennendheid en zijnheid →

Jan van Delden kwam eind jaren zeventig in aanraking met zijn leraar, Wolter Keers. Deze leerde hem de betekenis van de onpersoonlijke liefde en de manier waarop die gedeeld kan worden. Na de dood van Keers trok Jan zich terug in Zuid-Frankrijk. Tien jaar later begon hij lezingen te geven, zowel in Frankrijk als in Nederland. Jan schreef drie boeken, die alle drie verschenen bij uitgeverij Samsara: *Terug van nooit weggeweest* (2003), *Zelfrealisatie, is dit nu alles?* (2007) en *Vele wegen, één thuis* (2013). www.ods.nl/la-russellie

WE ZIJN VORM- EN TIJDLOOS GEWAAR- ZIJN, DE DROMER ZELF. ER IS GEEN IK, GEEN SLACHTOFFER, GEEN DADER, GEEN ANDER. WAT ER LIJKT TE GEBEUREN IS NIET ECHT. HET IS NOOIT GEBEURD

met ons. De schat van Eenheid delen is de uitbreiding van Liefde, want als ik nooit een persoon ben geweest, dan zijn al die miljarden andere levensvormen in de droom ook nooit echt geweest. Dat besef maakt dat alles wat ze in de droom gedaan of gelaten leken te hebben, doorzien wordt als schuldloos, als niets anders dan de Liefde van ons werkelijke Zijn dat denken doet wegsmelten en oplossen in Zichzelf en dat Zichzelf kent en deelt en niets nodig heeft om er gewoon te kunnen zijn.

Het uitbreiden van de onpersoonlijke Liefde heeft dan ook helemaal niets met mij als persoon en anderen te maken, maar wel met het elke seconde opnieuw kiezen voor de Eenheid zelf. Je kunt weten dat iedereen thuis is en beseffen dat wat anderen doen, denken of zeggen niet waar is, maar je kunt ze nooit thuisbrengen, want ze zijn al thuis. Dus als je genoeg krijgt van het feit dat je je ergert aan de 'strijd' tussen de hoofdrolspeler in de droom en de andere droomfiguren, kun je besluiten om de Liefde weer bewust te delen met jezelf en haar zo te accepteren. Tegen wil en dank, gewoon omdat er geen andere reële optie is in deze pijndroom. Je moet gaan zien dat je als hoofdpersoon in de droom nooit gelukkig was of zult worden en dat je nooit werkelijk geluk zult ontlenen aan de wereld en de dingen die je ervaart. Geluk is niet het gevolg van iets, geluk is slechts de oorzaak, en die zijn we als dromenmaker toch echt zelf.

In die vredige thuissfeer voordat het dromen begon terug te mogen komen en daar te leren blijven, ook als je bestaan als persoon en de interactie met zogenaamde anderen gewoon door lijken te gaan, is Liefde delen. Als ik weet dat ik de droom van mijn 'strijd' als droomhoofdpersoon tegen anderen zelf maak, kan ik er ook voor kiezen er anders naar te kijken en kan ik leren zien dat heel het dualiteitsverhaal met al die miljarden levensvormen volkomen onschuldig is. Ik ben zelf de dromer achter elke droomfiguur. Iedereen is al thuis, maar droomt meestal heftig van niet. Door de Liefde te delen hoeft er uiteindelijk niemand overtuigd te worden om zo te leren kijken en bereid te zijn om te blijven doorzien dat het hele 'ik-versus-de-andere-gebeuren' niet echt is. We zijn vorm- en tijdloos gewaarzijn, de dromer zelf. Er is geen ik, geen slachtoffer, geen dader, geen ander. Wat er lijkt te gebeuren is niet echt. Het is nooit gebeurd.

Accepteer dat je al thuis bent

Er is dus sprake van een schijnbare dubbelheid: die vredige thuissfeer is en blijft je basis, ook al lijkt de interactie met zogenaamde anderen door te gaan. Je bent pas echt thuis als je overal, in elke situatie, de onschuld blijft zien terwijl

het ego dood en oorlog ziet. Ook dit heeft de Cursus in Wonderen helder verwoord:

Het wonder stelt vast dat je een droom droomt waarvan de inhoud niet waar is. Dit is een cruciale stap in het omgaan met illusies. Niemand is er bang voor wanneer hij ziet dat hij de droom zelf verzonnen heeft. De angst werd op zijn plaats gehouden doordat hij niet inzag dat hij de auteur (maker) was van de droom, en niet een personage in de droom. Hij bezorgt zichzelf de consequenties waarvan hij droomt dat hij ze zijn broeder heeft bezorgd.

Op het persoonlijke vlak zijn we te allen tijde alleen maar in gevecht met hersenschimmen, want er is geen verweer vanaf de Liefdeskant in ons. Telkens als we niet in discussie of in de aanval of verdediging gaan, zoals het egoscript voorschrijft, maar de simpele stap eruit doen naar 'ik ben de dromer zelf, er is geen ik en geen ander, wat lijkt te gebeuren is niet echt', komen we weer in Liefde delen uit, in plaats van in stress, onrust en dood.

Dus als je anderen buiten gaat sluiten en een persoonlijke antipathie gaat voelen jegens bepaalde mensen of groepen, is dat een indicatie dat je nog bang bent voor de Liefde. Pas als je alles wat je als persoon denkt te weten los durft te laten, als er sprake is van volledige overgave, vind je de vrijheid om te Zijn. De armoede van het ego is dat we veelal niet echt kunnen openstaan om anders naar dingen, zinnen, standpunten en tegenstellingen te kijken. We kunnen of durven onze openheid niet te gebruiken om de dingen anders te zien. We zijn bang dat we onszelf als persoon en lichaam daarvoor moeten opofferen. Maar je hoeft niets op te offeren wat niet echt is. Je hoeft jezelf als persoon en lichaam slechts te doorzien als onwaar. Dat is de enige echte en noodzakelijke correctie.

Het gaat er niet om of je iets kunt doen of laten als persoon, want je bent als hoofdpersoon in de droom nooit de doener van datgene wat die lijkt te ervaren. Alle doen vindt gewoon als onpersoonlijke gebeurtenis plaats en we zijn er zelf de oorzaak van, want we zijn zowel de maker als de dromer van het geheel. Het gaat er wel om dat je leert zien waar je je aandacht op kunt richten. Als je kiest voor de Liefde die je eerst zelf hebt weggedroomd, kun je de droom van de afgescheidenheid niet meer als echt zien. Alles wat niet Liefde is, is een illusie, dus ook de afgescheidenheid waarin we lijken te leven. Accepteer dat je al thuis bent en slechts hoeft te leren kijken naar wat er in de weg lijkt te zitten om het blijvend geluk te mogen oogsten.

Stilheid is de vredesstem van onze onpersoonlijke aandacht, met behulp waarvan we boven het gekakel van het ogenschijnlijke slagveld van de droom uit mogen blijven kijken, zodat we onszelf en elke andere schijnbare verschijningsvorm als liefde kunnen zien en ervaren. De hele droom is slechts een verzameling droombeelden, een idee binnen onze eigen Kennendheid, het ene Zijn, het Liefdevolle dat ons thuis-zijn heeft bewaakt en nooit is meegegaan in het dromen maken. Dat is wat we delen met elk aspect van onszelf. ←